

dertil, kunde det gaa, men naar det kommer saa vidt, som det allerede er kommet, at de store Indtægter svigter, turde det være et Spørgsmaal, om man kan blive ved paa den Maade. Allerede de Skatter, som nu er, Kommuneskatterne, Statsskatterne og Merindkomsts-katten, er for fleres Vedkommende i den By, jeg er fra, over 50 pCt. Det er ikke saa ganske lidt. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel, som jeg antager, det høje Ting vil finde uretfærdigt og heller ikke tiltalende. Medens der i den Kommune, jeg er fra, betales dels i Tillægsskat og dels i Kommuneskat og personlig Skat 20 pCt., betaler man i en Nabokommune en Mil derfra 3 à 4 pCt. af de samme Indtægter. Altsaa en Mand, der har en vis Indtægt, maa for at bo i den By, jeg er fra, betale 16 pCt. mere, end han maatte betale i en tilstødende Nabokommune og vel i forskellige andre Kommuner. Det synes jeg, man maa sige er uretfærdigt, og jeg synes heller ikke, det vil kunne opretholdes i Fremtiden. Men et andet uheldigt Forhold gør sig gældende, som heller ikke maa overses, det er, at en hel Del af dem, man kunde kalde de vanskeligt stillede, strømmer ind til en saadan By, og derved kommer de ikke alene til at tynge paa Budgettet, men den Bolignød, man allerede har, gøres betydelig større. Jeg tvivler ikke om, at de Forhold er til Stede i adskillige andre Kommuner, og derfor mener jeg, det vil være en fuldkommen Nødvendighed for Staten fremtidig at prisregulere. Det er en Statsopgave og kan ikke paa nogen Maade være en kommunal Opgave, thi derved opnaas der ikke Ensartethed i Administrationen.

Naar jeg mener, at § 2 ikke er heldig, i hvert Fald ikke for de større Kommuner, synes jeg, at det er bedst bevist derved, at maaske ikke mere end en Femtedel af Landets Kommuner har benyttet § 2. Naar den ærede Ordfører for de Radikale (Vejstrup) stærkt holdt paa, at det vilde være rigtigt, at man fordelte Dyrtidstillægene til alle Kommunens Beboere, og nævnedes en Kommune paa ca. 1 200 Indbyggere som Eksempel, synes jeg, at et saadant Eksempel halter noget. Hvad der gælder for en Kommune med 1 200 Indbyggere, gælder ikke for Kommuner med 50—70 000 Indbyggere. Der gaar det ikke saadan til, der kommer de finansielle Betænkeligheder stærkt i Vejen, som jeg her har udtalt. Jeg mener derfor, at en Opretholdelse af § 2 i hvert Fald for mange Kommuner Vedkommende vil være meget uheldig. Det er uretfærdigt, fordi Beløbene paa den Maade bliver fordelt uensartet.

Det er ganske urimeligt, synes jeg, at en enkelt Kommune ofrer meget betydelige Beløb paa saadanne Udgifter, medens man i mange andre Kommuner intet ofrer. Det kan gerne være, som den højtærede Minister sagde, og maaske ogsaa andre har sagt, at der ikke er lige stor Trang i alle Kommunerne, det skal jeg gerne indrømme. Men paa den anden Side vil det ogsaa være urigtigt, at de Folk, der bor i saadanne Kommuner, hvor der er stor Trang, skal beskattes saa urimelig haardt i Forhold til, hvorledes Folk beskattes i andre Byer. Jeg synes ikke, at det kan være rigtigt, og det maa man nødvendigvis komme bort fra.

Jeg vil dernæst gerne tillade mig at gøre blot et Par Bemærkninger til nogle af de Forandringer, der foreslaas, navnlig med Hensyn til Skatteudskrivningen. Jeg tror, at det vil være ret heldigt, hvis man i Loven kunde fastsætte en nogenlunde bestemt Indtægtsgrænse, thi ellers vil der blive Anledning til højst uensartede Bestemmelser i de forskellige Kommuner. Det er meget rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at der herved naturligvis vilde gøres noget Indgreb i Kommunernes Selvstyre, men paa den anden Side kunde jeg tænke mig, at mange Kommuner vilde være ret glade ved at have noget bestemt at rette sig efter. Hvis man gør det saaledes, at man i den ene Kommune begynder med 10 000 Kr., i den anden med 8 000 og i den tredje med 12 eller 14 000, tror jeg ikke, at det er heldigt, jeg tror, at det vilde være klogt, hvis man kunde finde passende Beløb. Jeg tror ikke, at man kan sætte ens Beløb f. Eks. for By og Land, men man kunde dog nok, mener jeg, finde Beløb, der maaske nogenlunde kunde være passende. Jeg tror ogsaa, at det vilde være heldigt, hvis man kunde finde en passende Indtægtsgrænse med Hensyn til de vanskeligt stillede i Kommunerne. Hvis man f. Eks. satte et Beløb af 3 000 Kr. eller noget lignende for Byerne og maaske et Par Tusind for Landet, mener jeg ogsaa, at det vilde være ret heldigt, thi det er ikke let for Kommunerne at skulle tage Bestemmelse derom, i hvert Fald bringer det let uensartede Forhold, naar hver enkelt Kommune vælger et bestemt Beløb, og det maa man jo absolut gøre, hvis Beløbet ikke bliver fastsat i Loven.

Saa vil jeg gerne med Hensyn til Brændselet gøre en lille Bemærkning, og det er den, at jeg tror, at det vilde være heldigt, hvis hver Husstand kunde faa lige